

Устає і волає

До ранку, до сонця, до світла.

Пливуть над рікою

Розгойдані зшуми нічні.

Немовби примари,

Як дзвони важкі вечорові,

Холодні і довгі.

Мов тіні, хвилини сумні

Стоять біля мене,

І томиться серце студене,

Шипить і диміє,

Мов грозами спалений дуб.

Жадане — наближся,

Утрачене — знов озовися!

Хоч спомином-згадкою

Ледь доторкнися

До мого чола,

До обличчя,

До губ.